

J. K. ROWLINGOVÁ

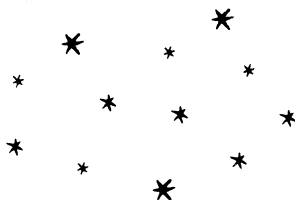
Harry Potter

A TAJOMNÁ
KOMNATA

IKAR

VENUJEM SEÁNNOVI P. F. HARRISOVI,
VODIČOVI, KTORÝ VIE NA TO ŠLIAPNUŤ,
A PRIATELOVI DO NEČASU

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA
Najhoršie narodeniny • 7

DRUHÁ KAPITOLA
Dobbyho výstraha • 18

TRETIA KAPITOLA
Brloh • 31

ŠTVRTÁ KAPITOLA
V obchode s čarodejníckou literatúrou
pre malých i veľkých • 49

PIATA KAPITOLA
Zúrivá vrba • 73

ŠIESTA KAPITOLA
Gilderoy Lockhart • 95

SIEDMA KAPITOLA
Humusáci a hundroši • 114

ÔSMA KAPITOLA
Oslava úmrtín • 133

DEVIATA KAPITOLA

Nápis na stene • 152

DESIATA KAPITOLA

Zákerná dorážačka • 173

JEDENÁSTA KAPITOLA

Klub duelantov • 194

DVANÁSTA KAPITOLA

Odvar všehodžúsu • 218

TRINÁSTA KAPITOLA

Veľmi tajný zápisník • 240

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

Kornelius Fudge • 262

PÄTNÁSTA KAPITOLA

Aragog • 279

ŠESTNÁSTA KAPITOLA

Tajomná komnata • 297

SEDEMNÁSTA KAPITOLA

Slizolinov potomok • 321

OSEMNÁSTA KAPITOLA

Dobbyho odmena • 343

NAJHORŠIE NARODENINY

Nebolo to po prvý raz, čo v dome číslo 4 na Privátnej ceste vypukla pri raňajkách hádka. Pána Vernona Dursleyho zobudilo nad ránom húkanie, vychádzajúce z izby jeho synovca Harryho.

„Tento týždeň už po tretíkrát!“ zahučal ponad stôl. „Keď si s tou sovou nevieš urobiť poriadok, pôjde preč!“

Harry sa to, ako už neraz, pokúšal vysvetliť.

„Nudí sa,“ povedal. „Je zvyknutá lietať po vonku. Keby som ju mohol vypustiť aspoň v noci...“

„Máš ma hádam za blázna!?“ zavrčal strýko Vernon a na hustých fúzoch sa mu hompáľal kúsok volského oka. „Viem, čo sa stane, len čo ju vypustíš.“

Vymenil si temný pohľad so svojou ženou Petuniou. Harry ho chcel rýchlo ubezpečiť o opaku, no jeho slová prehlušilo dlhé, hlasité grgnutie Dudleyho, syna Dursleyovcov.

„Chcem ešte slaninu.“

„Je na panvici, chrobáčik,“ povedala teta Petunia. A uprela nežný pohľad na svojho masívneho syna. „Musíme ťa vykŕmiť, kým na to máme príležitosť. Tá školská strava určite za veľa nestojí...“

„Hlúposť, Petunia, keď som ja chodil na Smeltings, nikdy som nebýval hladný,“ poznamenal strýko Vernon žoviálne. „Dudley tam určite hladom netrpí, však, synček?“

Dudley, ktorý bol taký tučný, že mu zadok prevísal po oboch stranách kuchynskej stoličky, sa uškrnul a obrátil sa k Harrymu.

„Podaj mi panvicu.“

„Zabudol si na čarovné slovíčko,“ odvrkol Harry.

Účinok tejto jednoduchej vety na zvyšok rodiny bol neveriteľný: Dudley od hrôzy vykrikol a žuchol zo stoličky na zem s takým rachotom, až sa triasla celá kuchyňa. Pani Dursleyová zvrieskla a dľaňami si zakryla ústa, pán Dursley vyskočil na rovné nohy a v žilách na spánkoch mu divo pulzovala krv.

„Mal som na mysli slovko ‚prosím‘,“ dodal Harry rýchlo. „Nemyslel som...“

„ČO SOM TI POVEDAL,“ zahrmel strýko a opľul pritom celý stôl, „VO SVOJOM DOME NECHCEM POČUŤ NIJAKÉ SLOVO, ZAČÍNAJÚCE SA NA ‚Č‘?!“

„Ale ja...“

„AKO SA OPOVAŽUJEŠ VYHRÁŽAŤ SA DUDLEYMU!“ hučal strýko Vernon a trieskal pästou do stola.

„Ja som len...“

„VAROVAL SOM ŤA! POD TOUTO STRECHOU NESTRPIM ANI LEN ZMIENKU O TVOJEJ NENORMÁLNOSTI!“

Harrymu skĺzol zrak z purpurovoliceho strýka na ble-

dú tetu, ktorá sa práve zúfalo pokúšala pomôcť Dudleymu vstať.

„Dobre,“ hlesol Harry, „v poriadku...“

Strýko Vernon si opäť sadol, fučal ako dýchavičný nosorožec a kútikmi svojich malých, prenikavých očíek uprene Harryho pozoroval.

Odkedy sa Harry vrátil domov na letné prázdniny, strýko Vernon s ním zaobchádzal ako s bombou, ktorá môže každú chvíľu vybuchnúť, pretože Harry Potter nebol normálny chlapec. Teda nebol natoľko normálny, ako by sa patrilo.

Harry Potter bol čarodejník – čarodejník, ktorý práve ukončil prvý ročník Rokfortskej strednej školy čarodejníckej. A ak boli Dursleyovci nešťastní, že ho mali na prázdniny doma, nebolo to nič v porovnaní s tým, ako sa cítil Harry.

Rokfort mu hrozne chýbal; cítil sa tak mizerne, ako by ho v kuse bolelo brucho. So smútkom spomínal na hrad, na jeho tajné chodby a duchov, na vyučovanie (možno s výnimkou hodín profesora elixírov Snapa), na poštu, ktorú doručujú sovy, na hostiny vo Veľkej sieni, na posteľ s baldachýnom v internátnej izbe vo veži, na návštevy u hájnika Hagrida v chatrči na kraji Zakázaného lesa, ale najmä na metlobal, najobľúbenejší šport v čarodejníckom svete (šesť vysokánskych stĺpov s obručami, štyri lietajúce lopty a štrnásť hráčov na metlách).

Všetky Harryho učebnice, čarodejnícky prútik, habit, kotlík a špičkovú metlu Nimbus 2000 mu strýko Vernon zamkol v komore pod schodmi, hneď ako prišiel. Dursleyovcom bolo fuk, že Harry môže prísť o svoje miesto vo fakultnom metlobalovom družstve, lebo celé leto ne-

trénoval. Bolo im fuk, že sa vráti do školy a nebude mať urobenú jedinú úlohu. Pre Dursleyovcov (ľuďom, ako sú oni, hovoria čarodejníci muklovia, pretože im v žilách nekoluje ani kvapka čarodejníckej krvi) znamenal fakt, že majú v rodine čarodejníka, neskutočnú hanbu. Strýko Vernon dokonca zamkol Harryho sovu Hedvigu do klietky a tak jej znemožnil, aby doručila akýkoľvek odkaz do čarodejníckeho sveta.

Harry sa nepodobal na nikoho z rodiny. Strýko Vernon bol zavalitý, bez krku, s obrovskými čiernymi fúzmi, teta Petunia bola kostnatá a tvár mala ako kôň a Dudley bol vypasený ružový blondiak. Harry bol naproti tomu drobný, samá kosť a koža, mal nádherné zelené oči a nepoddajné vlasy čierne ako uhoľ. Nosil okuliare s okrúhlymi sklíčkami a na čele mal tenkú jazvu v tvare blesku.

A práve pre túto jazvu považovali Harryho za nanajvyš nezvyčajného, dokonca i samotní čarodejníci. Jazva bola jediným svedectvom Harryho veľmi tajomnej minulosti, v dôsledku ktorej sa pred jedenástimi rokmi ocitol na schodoch domu Dursleyovcov.

Keď mal Harry rok, podarilo sa mu akýmsi zázrakom prežiť kliatbu najväčšieho temného čarodeja všetkých čias lorda Voldemorta, ktorého meno sa ešte i dnes bála väčšina čarodejníkov a čarodejníč čo i len vysloviť. Harryho rodičia počas Voldemortovho útoku zahynuli, Harry však vyviazol len s tenkou jazvou v tvare blesku a akýmsi zázrakom – nik nechápe prečo – prišiel Voldemort vo chvíli, keď sa mu nepodarilo Harryho zabiť, o svoju moc.

A tak sa Harry dostal do opatery k sestre svojej mŕtvej mamy a jej manželovi. U Dursleyovcov prežil desať

rokov a nikdy nechápal, prečo sa mu neustále stávajú veci, ktoré si nevie dosť dobre vysvetliť, a historku svojich pestúnov o tom, že k jazve prišiel počas autonehody, pri ktorej zomreli jeho rodičia, považoval za pravdivú.

Až raz, presne pred rokom, dostal Harry z Rokfortu list, ktorým sa všetko vysvetlilo. Harry nastúpil do čarodějníckej školy, kde sa on i jeho jazva stali slávnymi... školský rok sa však skončil, on sa vrátil na prázdniny k Dursleyovcom, ktorí sa k nemu opäť správali ako k smradľavému psovi.

Dursleyovci si dokonca nespomenuli, že dnes má Harry dvanásť rokov. Harry si ani nerobil veľké ilúzie, nikdy od nich nedostal poriadny darček, tortu už tobôž nie – ale prejsť to úplným mlčaním...

V tej chvíli si strýko Vernon dôôležite odkašľal a povedal: „Ako všetci vieme, dnes je mimoriadne významný deň.“

Harry naňho prekvapene pozrel, neveriac vlastným ušiam.

„Dnes možno uzavriem najdôležitejšiu zmluvu vo svojej kariére,“ pokračoval strýko Vernon.

Harry sa opäť vrátil k svojej hrianke. *Jasné*, pomyslel si trpkó, *strýko Vernon vraví o tej návšteve, čo má k nim prísť na večeru*. Už dva týždne nehovorí o ničom inom. Pozvali nejakého bohatého staviteľa so ženou a strýko Vernon dúfa, že od neho získa obrovskú objednávku (strýko Vernon mal firmu na výrobu vrtačiek).

„Mali by sme si to celé ešte raz prejsť,“ navrhol strýko Vernon. „O ôsmej večer musí byť každý z vás na svojom mieste. Petunia, ty budeš...?“

„Budem čakať v obývačke,“ odvetila teta Petunia pohotovo, „aby som ich u nás doma srdečne privítala.“

„Dobre, dobre. A Dudley?“

„Ja budem čakať v hale, aby som im otvoril dvere.“ Dudley vylúčil otrasný afektovaný úsmev. „Môžem vám pomôcť s kabátmi, pani Masonová, pán Mason?“

„Tí budú z teba celí hotoví!“ vykrikla teta Petunia nadšene.

„Výborne, Dudley,“ pochválil ho strýko Vernon. Potom sa otočil k Harrymu. „A ty?“

„Ja budem vo svojej izbe potichu ako myš a budem sa tváriť, že tu nie som,“ vysypal Harry.

„Presne tak,“ povedal strýko Vernon škodoradostne. „Ja ich zavediem do obývačky, zoznámim vás, Petunia, a nalejem im niečo na pitie. O 20.15...“

„Ich pozvem k stolu,“ skočila mu do reči teta Petunia.

„A ty, Dudley, povieš...“

„Môžem vás odprevadiť do jedálne, pani Masonová?“ vysypal zo seba Dudley a ponúkol neviditeľnej panej svoje tučné rameno.

„Ty môj malý džentlmen!“ vzdychla teta Petunia.

„A ty?“

„Ja budem vo svojej izbe potichu ako myš a budem sa tváriť, že tu nie som,“ odrecitoval Harry monotónne.

„Presne ako vravíš. Teraz by sme si mali pripraviť zo pár vhodných komplimentov. Petunia, máš niečo?“

„Pán Mason, Vernon mi neustále spomína, ako úžasne hráte golf... Pani Masonová, povedzte, kde ste kúpili tie nádherné šaty...“

„Výborne... Dudley?“

„Čo takto... Mali sme priniesť do školy sloh, kto je naším hrdinom, a ja, pán Mason, som písal o vás.“

Toto bolo na tetu Petuniu i Harryho príliš. Teta Petunia sa rozplakala a začala svojho syna objímať, zatiaľ čo

Harry vopchal hlavu pod stôl, aby ho nevideli, ako sa smeje.

„A ty čo?“

Harry sa vynoril spopod stola a zo všetkých síl sa snažil zachovať vážnu tvár.

„Ja budem vo svojej izbe potichu ako myš a budem sa tváriť, že tu nie som,“ odverklíkoval do tretice.

„Veru tak, presne ako vravíš,“ povedal strýko Vernon ostro. „Masonovci o tebe nevedia a tak to zostane i naďalej. Petunia, keď dojeme, odvedieš pani Masonovú do obývačky na kávu a ja zvrtnem reč na vŕtačky. Pri troške šťastia budem mať do správ o desiatej zmluvu podpísanú a spečatenú. A zajtra o takomto čase budeme nakupovať zariadenie do letného domu na Malorke.“

Harry jeho nadšenie nezdieľal. Nemal totiž pocit, že Dursleyovci sa k nemu na Malorke budú správať milšie než na Privátnej ceste.

„Takže – ja idem teraz do mesta vyzdvihnúť smoking pre seba a Dudleyho. A ty,“ zavrčal na Harryho, „ty sa neopováž motať svojej tete pod nohami, keď bude upratovať.“

Harry vyšiel zadným vchodom von. Bol nádherný slnečný deň. Prešiel križom cez trávnik, zvalil sa na záhradnú lavičku a potichu si spieval.

„Veľa šťastia, zdravia... veľa šťastia, milý Harry...“

Ani jedna pohľadnica, ani jeden darček a navyše celý večer sa má tváriť, že neexistuje. Nešťastný uprel pohľad na živý plot. V živote sa necítil taký osamelý. Bolo mu smutno za Rokfortom, no oveľa viac ako metlobal mu chýbali jeho najlepší priatelia Ron Weasley a Hermiona Grangerová. On im však zrejme nechýbal. Ani je-

den z nich mu za celé leto nenapísal, hoci Ron mu sľu-
boval, že ho pozve k sebe domov.

Nespočetne veľa ráz chcel Harry už-už čarami dostať Hedvigu z kletky a poslať ju k Ronovi a Hermione s listom, no bolo by to príliš veľké riziko. Mladiství čarodejníci mali mimo školy zakázané čarovať. To však Harry Dursleyovcom zatajil. Dobre vedel, že len panický strach z toho, že ich kedykoľvek môže premeniť na chrobáky hnojivally, im bráni v tom, aby ho zamkli do komory pod schodmi spolu s čarodejníckym prútičkom a metlou. Ešte pred pár týždňami sa Harry zabával tak, že si popod nos hundral nezmyselné slovíčka a tešil sa, keď sa Dudley v panike vyrútil z izby tak rýchlo, ako mu len jeho tučné nohy stačili. Dlhé odlúčenie od Rona a Hermiony však spôsobilo, že sa cítil hrozne osamelý, a dokonca i provokovanie Dudleyho stratilo preňho svoje čaro - a teraz Ron s Hermionou zabudli aj na to, že má narodeniny.

Čo by len dal za akúkoľvek správu z Rokfortu! Bolo by mu úplne jedno, od ktorej čarodejnice či čarodejníka. Tuším by sa teraz potešil aj stretnutiu so svojím úhlavným nepriateľom Dracom Malfoyom, aspoň by sa ubezpečil, že to celé nebol iba sen...

Niežeby celý školský rok na Rokforte bol iba samá zábava. Veď na konci druhého polroka sa Harry ocitol zoči-voči samotnému lordovi Voldemortovi. Voldemort bol síce len tieňom toho, čo býval, no i tak stále naháňal hrôzu, bol úskočný a skalopevne odhodlaný získať späť svoju moc. Harry po druhý raz prekĺzol Voldemortovi pomedzi pazúry, no bolo to naozaj iba o vlások, a dokonca i dnes, niekoľko týždňov po tom, sa Harry strháva uprostred noci zo spánku, telo mu oblieva studený

pot a rozmýšľala nad tým, kde asi tak Voldemort teraz je. Pred očami má stále jeho smrteľne bledú tvár a oči, v ktorých sa zračí šialenstvo...

Harry sedel na záhradnej lavičke a odrazu sa strhol. Po celý čas neprítomne hľadel na živý plot – *a živý plot hľadel naňho*. Medzi listami kriča sa z ničoho nič objavili dve obrovské zelené oči.

Harry vyskočil a práve v tej chvíli sa z druhej strany trávniku ozval posmešný hlas.

„Ja viem, aký je dnes deň,“ spieval Dudley afektovane a čaptal smerom k nemu.

Veľké oči žmurkli a zmizli.

„Čože?“ opýtal sa Harry, no neodtrhol zrak od kriča.

„Viem, aký je dnes deň,“ zopakoval Dudley a postavil sa rovno pred Harryho.

„Výborne,“ pochválil ho Harry, „konečne vieš, ako sa volajú dni v týždni.“

„Dnes máš narodeniny,“ povedal Dudley posmešne. „Ako to, že ti nik neposlal pohľadnicu? To v tej prašivej škole nemáš nijakých kamarátov?“

„Len počkaj, keď sa tvoja mama dopyčuje, že hovoríš o mojej škole,“ nedal sa Harry vyviesť z rovnováhy.

Dudley si povytiahol nohavice, ktoré sa mu zošmykli dolu tučným zadkom.

„Prečo zízaš na ten krík?“ opýtal sa podozrievavo.

„Rozmýšľam, aké zaklínadlo použiť, aby začal horieť,“ odvetil Harry.

Dudley tackavo ustúpil dozadu, na jeho tučnom ksichte sa zračila hrôza.

„To n-nesmieš – ocko ti predsa vravel, že nemáš čča-rovať – povedal, že ťa vyhodí z domu – a nemáš kam ísť – nemáš nijakého priateľa, ku ktorému by si išiel...“

„*Abraka-dabra!*“ spustil Harry zlovestným hlasom. „*Hókus-pókus - čáry-máry...*“

„MAMÁÁ!“ jačal Dudley a potkýnajúc sa o vlastné nohy uháňal do domu. „MAMÁÁ! On robí, však vieš čo!“

Za túto chvíľku zábavy Harry kruto zaplatil. Keďže ani Dudley, ani živý plot neutrpeli nijakú ujmu, tete Petunii bolo jasné, že nečaroval naozaj, no i tak sa musel uhýbať pred jej presne mierenými údermi mastnou panvicou. Potom mu prikázala, čo má urobiť, s tým, že nedostane najesť skôr, kým to nebude mať všetko hotové.

Zatiaľ čo Dudley lízal zmrzlinu, pozoroval ho a presúšal sa sem a tam, Harry umýval okná, leštil auto, kosil trávnik, plel kvetinové záhony, prestrihával a polieval ruže a natieral záhradnú lavičku. Slnko mu pieklo na krk. Vedel, že sa nemal dať vyprovokovať, Dudley však vyslovil presne to, na čo myslel i on... zrejme naozaj nemá na Rokforte nijakých priateľov...

Keby tak videli slávneho Harryho Pottera teraz, pomyslel si skrúšene, keď hnojil kvetinové záhony, chrbát ho bolel a po tvári mu stekal pot.

Bolo pol ôsmej večer, keď konečne, celkom vyčerpaný, začul tetu Petuniu.

„Poď dnu! A stúpaj iba na noviny!“

Harry sa rýchlo presunul do tieňa čistotou žiariacej kuchyne. Na chladničke stála veľikánska torta: obrovská masa šľahačky a cukrových fialiek. V rúre syčalo pečené bravčové mäso.

„Rýchlo jedz!“ zavrčala naňho teta Petunia a ukázala na dva krajce chleba a hrudku syra na kuchynskom stole. Mala na sebe večerné šaty lososovej farby.

Harry si umyl ruky a nahádzal do seba skromnú večeru. Len čo dojedol, teta Petunia mu vytrhla tanier. „Šmýkaj hore! Už aj!“

Prechádzal okolo obývačky a zazrel strýka Vernona a Dudleyho vo večerných oblekoch s motýlikmi. Ešte ani poriadne nevyšiel hore schodmi, keď zazvonil zvonček a dolu pod schodišťom sa objavila zúrivá tvár strýka Vernona.

„Pamätaj si – čuš tam ako voš...“

Harry po prstoch prešiel do svojej izby, vkĺzol dnu, zavrel za sebou dvere a chcel sa zvaliť na posteľ.

Problém bol, že na nej niekto sedel.

DOBBYHO VÝSTRAHA

Harrymu sa síce podarilo nevykriknúť, no bolo to len tak-tak. Malé stvorenie na posteli malo uši ako netopier a vypučené zelené oči veľkosti tenisových loptičiek. Harry hneď vedel, že to ono ho pozorovalo ráno v záhrade spomedzi živého plota.

Chvíľu na seba hľadeli a Harry začul z haly Dudleyho hlas.

„Môžem vám pomôcť s kabátmi, pani Masonová, pán Mason?“

Stvorenie sa zošuchlo z postele a poklonilo sa tak hlboko, až sa končekom dlhého tenkého nosa dotklo koberca. Harry si všimol, že má na sebe čosi, čo vyzerá ako stará obliečka na vankúš s dierami na ruky a nohy.

„Hm – ahoj,“ pozdravil Harry nervózne.

„Harry Potter!“ zvolalo stvorenie piskľavým hlasom a Harry bol presvedčený, že ho bolo počuť aj dolu pod

schodmi. „Dobby vás tak dávno túžil stretnúť, pane... koľká to česť...“

„Ď-ďakujem,“ povedal Harry, prešiel popri stene a klesol na stoličku za písacím stolom, hneď vedľa Hedvigi, ktorá spala vo svojej veľkej klietke. Chcel sa opýtať: „Čo si zač?“, no zišlo mu na um, že to by zrejme nebolo veľmi slušné, takže sa pýtal: „Kto si?“

„Dobby, pane. Dobby, to je všetko. Dobby, domový škriatok,“ povedalo stvorenie.

„Ach... naozaj?“ čudoval sa Harry. „Hm... Nechcem byť nezdvorilý, ale... teraz nie je práve najvhodnejšia chvíľa na to, aby som mal v izbe domového škriatka.“

Z obývačky bolo počuť, ako sa teta Petunia nahlas afektovane smeje. Škriatok smutne zvesil hlavu.

„Nie že by som nebol rád, že ťa spoznávam,“ dodal Harry rýchlo, „ale, hm, máš nejaký dôvod, prečo si prišiel?“

„Ach, áno, pane,“ Dobby sa zatváril veľmi vážne. „Dobby vám prišiel povedať, pane... je to preňho ťažké, pane... Dobby nevie, ako začať...“

„Sadni si,“ povedal Harry zdvorilo a ukázal na posteľ.

Na jeho úžas sa škriatok rozplakal – a rozplakal sa veľmi hlučne.

„Vraj s-sadni si!“ rumázgal. „Nikdy... nikdy v živote...“

Harrymu sa zdalo, že hlasy dolu stíchli.

„Prepáč,“ zašepkal, „nechcel som ťa uraziť, naozaj...“

„Vraj uraziť!“ lupal po dychu škriatok. „Dobbymu ešte nijaký čarodejník nepovedal, aby si sadol... ako rovný rovnému...“

Harry šepol „psst!“ a zároveň sa usiloval tváriť sa i naďalej prívetivo. Prinútil Dobbyho vyliezť späť na posteľ, on poslúchol a teraz tam sedel, vzlykal a vyzeral ako veľká škaredá bábika. Napokon sa mu predsa len podarilo ovládnuť sa, uprel na Harryho svoje očiská a na tvári sa mu usadil uslzený obdiv.

„Zrejme si nestretol slušných čarodejníkov,“ povedal Harry v snahe rozveseliť ho.

Dobby pokrútil hlavou. A potom, z ničoho nič, vyskočil, začal hlavou zúrivo trieskať do okna a kričať: „Zlý Dobby! Zlý Dobby!“

„Prestaň... čo to robíš?“ zasyčal Harry, priskočil k Dobbymu a ťahal ho späť na posteľ – Hedviga sa zobudila, prenikavo zaškriekala a odušu mlátila krídlami do kovových tyčiek klietky.

„Dobby sa musel potrestať, pane,“ povedal škriatok, ktorému šli teraz oči mierne krížom. „Dobby skoro povedal niečo zlé o svojej rodine, pane...“

„O akej rodine?“

„O čarodejníckej rodine, ktorej Dobby slúži, pane... Dobby je domový škriatok – a musí až do smrti slúžiť v jednom dome, jednej rodine...“

„A oni vedia, že si tu?“ opýtal sa Harry zvedavo.

Dobby sa od strachu roztriasol.

„Ach, nie, pane, nie... Dobby sa bude musieť veľmi prísne potrestať za to, že sem prišiel. Za toto si bude musieť Dobby privrieť uši do dvierok sporáka. Keby sa o tom dozvedeli, pane...“

„A nedozvedia sa to, keď uvidia, že máš uši medzi dvierkami sporáka?“

„To si Dobby nemyslí, pane. Dobby sa musí neprestajne za niečo trestať, pane. Tak to Dobbyho naučili,

pane. Niekedy mi prikážu, aby som si dal aj nejaký trest navyše...”

„Tak prečo neodídeš? Prečo od nich neutečieš?“

„Dobbymu musí jeho majiteľ udeliť slobodu, pane. A moja rodina nikdy Dobbyho neprepustí... Dobby bude rodine slúžiť, až kým nezomrie, pane...”

Harry nevychádzal z úžasu.

„A ja som si myslel, ako som na tom zle, keď tu musím zostať ešte štyri týždne,“ povzdychol si. „Podľa toho, čo vravíš, sú Dursleyovci úplne úžasní. A nemôže ti niekto pomôcť? Nemôžem ti ja pomôcť?“

Vzápätí Harry pochopil, že to nemal povedať. Dobby opäť začal kvíliť, tentoraz od samej vďaky.

„Prosím ťa,“ šepkal Harry nástojčivo, „prosím ťa, buď ticho. Ak Dursleyovci niečo začujú, ak zistia, že si tu...”

„Harry Potter sa pýta, či môže Dobbymu pomôcť... Dobby už počul o tom, aký je Harry statočný, pane, ale že je taký dobrý, to Dobby nevedel...”

Harry, ktorý cítil, ako mu blčia líca, povedal: „Všetko, čo si počul, sú výmysly. Na Rokforte nie som dokonca ani najlepší v ročníku. Najlepšia je Hermiona, ona...”

Zarazil sa, pretože spomienka na Hermionu ho zbolela.

„Harry Potter je neobyčajne skromný,“ povedal Dobby úctivo a velikánske oči mu planuli. „Harry Potter neveraví o svojom víťazstve nad Tým-Čo-Ho-Netreba-Menovať...”

„Myslíš Voldemorta?“ prerušil ho Harry.

Dobby si dlaňami pričapil netopierie uši a zakňučal: „Ach, pane, nehovorte jeho meno! Nehovorte to meno!”

„Prepáč,“ ospravedlňoval sa Harry. „Poznám mnohých ľudí, ktorí to tiež nemajú radi. Môj kamarát, Ron...“

Znova sa zarazil. Spomienka na Rona ho tiež bolela.

Dobby pozeral na Harryho očami veľkými ako dva reflektory.

„Dobby počul,“ pokračoval zachrípnutým hlasom, „že Harry pred pár týždňami stretol temného lorda po druhýkrát... a že Harry Potter mu unikol i tentoraz.“

Harry prikývol a v Dobbyho očiach sa odrazu zaleskli slzy.

„Ach, pane,“ vzlykal, utierajúc si tvár rožkami špinavej obliečky, čo mal na sebe. „Harry Potter je statočný a smelý! Dokázal si poradiť s toľkými nástrahami! Dobby však prišiel Harryho Pottera chrániť, vystríhať ho, aj napriek tomu, že si bude musieť strčiť uši do dvierok sporáka... *Harry Potter sa nesmie vrátiť na Rokfort.*“

Nastalo ticho, ktoré prerušoval iba cengot nožov a vidličiek zdola a nezrozumiteľné mumlanie strýka Vernona.

„Č-čože?“ vysúkal zo seba Harry. „Ale veď ja sa tam musím vrátiť – prvého septembra sa mi začína škola. Už sa neviem dočkať. Nevieš si predstaviť, čo tu zažívam. Ja sem nepatrím. Patrím do nášho sveta – na Rokfort.“

„Nie, nie, nie,“ pišťal Dobby a krútil hlavou tak zúri vo, až mu uši plieskali. „Harry Potter musí zostať tam, kde je v bezpečí. Je príliš veľký, príliš dobrý, bola by ho škoda. Ak sa Harry Potter vráti na Rokfort, ocitne sa v smrteľnom nebezpečenstve.“

„Ale prečo?“ chcel vedieť Harry.

„Plánuje sa sprisahanie, Harry Potter. Sprisahanie, v dôsledku ktorého sa na Rokfortskej strednej škole čarodejníckej budú diať hrozné veci,“ šepkal Dobby a roz-

triasol sa na celom tele. „Dobby o tom vie už niekoľko mesiacov, pane. Harry Potter sa nesmie vystavovať nebezpečenstvu. Je príliš dôležitý, pane!“

„O akom sprisahaní to hovoríš?“ opýtal sa odrazu Harry. „Kto ho má na svedomí?“

Dobby vydal smiešny pazvuk, akoby sa dusil, a zúrivo začal trieskať hlavou do steny.

„Dobre, dobre!“ vykrikol Harry a schmatol škriatka za ruku, aby ho zastavil. „Nemusíš mi to povedať. Pochopím to. Ale prečo ma chceš varovať?“ Odrazu mu zišla na um veľmi nepríjemná myšlienka. „Počkaj – nemá to do činenia s Vol... prepáč... s Ved'-Vieš-Kým? Stačí, ak prikývneš, alebo pokrútiš hlavou,“ dodal rýchlo, pretože Dobbyho hlava sa opäť naklonila nebezpečne blízko k stene.

Dobby pomaly pokrútil hlavou.

„Nie... s *Tým-Čo-Ho-Netreba-Menovať* nie, pane...“

Dobbyho oči však zostávali i naďalej doširoka otvorené a zdalo sa, akoby chcel Harrymu niečo naznačiť. No Harry nechápal čo.

„Nemá brata, však?“

Dobby pokrútil hlavou a oči mal ešte vypučenejšie ako predtým.

„Dobre, tak potom nechápem, kto iný by mohol robiť na Rokforte hrozné veci,“ povedal Harry. „Je tam predsa Dumbledore, to po prvé – vieš, kto je Dumbledore, nie?“

Dobby prikývol.

„Albus Dumbledore je najväčší riaditeľ, akého kedy Rokfort mal. Dobby to vie, pane. Dobby počul, vraj Dumbledore má takú moc, že sa dokázal postaviť aj Tomu-Čo-Ho-Netreba-Menovať ešte v čase, keď ten bol na vrchole svojich síl. Ale, pane...“ Dobbyho hlas prešiel

do naliehavého šepotu, „... sú aj schopnosti, ktoré Dumbledore... ktoré žiaden slušný čarodejník...“

A skôr ako by mu v tom Harry stihol zabrániť, Dobby zoskočil z postele, schmatol stolnú lampu a začal sa ňou trieskať po hlave, pričom vydával hrôzostrašné zvuky.

Odrazu sa dolu rozhostilo ticho. O dve sekundy neskôr začul Harry, ktorému srdce divo búšilo, strýka Verbona, ako z haly kričí: „Dudley, určite si zase zabudol vypnúť televízor, ty nezbedník jeden!“

„Rýchlo! Do šatníka!“ zasipel Harry, vopchal Dobbyho dnu, zavrel za ním dvere a dopadol na posteľ práve vo chvíli, keď sa kľučka na dverách pohla.

„Čo - to - tu - dočerta - stváraš?“ škrípal strýko zubami a jeho tvár sa ocitla hrozivo blízko pred Harrym. „Práve sa ti podarilo pokaziť mi pointu úžasného vtipu o japonskom golfistovi... Ešte raz pípneš a oľutuješ, že si sa narodil!“

A vypochoďoval z izby, dupotajúc ako slon.

Harry roztrasenými rukami vypustil Dobbyho zo šatníka.

„Vidíš, ako to tu chodí?“ povedal. „Už chápeš, prečo sa musím vrátiť na Rokfort? Nemám kam inam ísť - a navyše, tam mám aj priateľov.“

„Priateľov, ktorí Harrymu Potterovi nepíšu?“ opýtal sa Dobby zlomyseľne.

„No asi majú veľa... počkaj,“ zamračil sa. „Odkiaľ vieš, že mi nenapísali?“

Dobby prešľapoval z nohy na nohu.

„Harry Potter sa nesmie na Dobbyho hnevať. Dobby to robil len pre jeho dobro...“

„Ty si mi schovával listy?“

„Dobby ich má tu, pane,“ povedal škriatok. Svižne

uskočil z Harryho dosahu a z obliečky, čo mal na sebe, vytiahol tučný zväzok obálok. Harry hneď spoznal Hermionino úhľadné písmo, Ronove kliky-háky i neuveriteľný škrabopis rokfortského hájnika Hagrida.

Dobby na Harryho ustráchané žmurkal.

„Harry Potter sa nesmie hnevať... Dobby bol presvedčený... že ak si Harry bude myslieť, že jeho priatelia naňho zabudli... že Harry Potter sa možno nebude chcieť vrátiť do školy, pane...“

Harry ho nepočúval. Načiahol sa za listami, no Dobby uskočil.

„Harry Potter ich dostane, pane, ak Dobbymu sľúbi, že sa do Rokfortu nevráti. Ach, pane, toľkému nebezpečenstvu sa nesmiete vystaviť! Povedzte, že sa tam nevrátite, pane!“

„Nepoviem,“ odvetil Harry nahnevane. „A už aj mi daj tie listy!“

„Tak potom Dobby nemá inú možnosť,“ vzdychol si škriatok smutne.

Kým sa Harry stihol čo i len pohnúť, Dobby vystrelil ku dverám sťa šíp, otvoril ich a letel dolu schodmi.

Harry vybehol za ním, v ústach mal sucho, žalúdok takmer v krku, a zo všetkých síl sa snažil, aby ho nebolo počuť. Posledných šesť schodov preskočil naraz, pristál v hale na koberci nečujne ako mačka a rozhlídal sa okolo seba, či neuvidí Dobbyho. Z jedálne sa ozval hlas strýka Vernona: „... povedzte Petunii tú veselú historku o amerických inštalatéroch, pán Mason. Zomiera túžbou, aby to počula...“

Harry prebehol halou do kuchyne a od hrôzy celkom zmeravel.

Vrcholné dielo tety Petunie, obrovská hora šľahačky

s cukrovými fialkami, sa vznášala tesne pod stropom. A na príborníku sa krčil Dobby.

„Nie,“ zaúpel Harry. „Zabijú ma...“

„Harry Potter musí sľúbiť, že sa do školy nevráti...“

„Dobby... prosím ťa...“

„Povedzte to, pane...“

„Nemôžem...“

Dobby naňho vrhol tragický pohľad.

„Potom Dobbymu nezostáva nič iné, iba to urobiť, pane, ale je to len v záujme Harryho Pottera.“

Torta sa s ohlušujúcim rachotom rozpleskla na dlážke. Tanier sa rozletel a šľahačka sa rozprskla na okná i steny. Ozval sa zvuk, ako keď zasviští bič, a Dobbyho nebolo.

Z obývačky bolo počuť výkriky, do kuchyne vrazil strýko Vernon a celý sinavý od jedu tam našiel Harryho, od hlavy až po päty pokrytého tortou tety Petunie.

V prvej chvíli sa zdalo, že to strýko Vernon nejako zahovorí. „To je len náš synovec... veľmi neposedný... prítomnosť cudzích ľudí ho vždy veľmi rozruší, preto sme ho nechali hore v izbe...“ Zahnal Masonovcov späť do obývačky, Harrymu sľúbil, že z neho zoderie kožu, len čo hostia odídu, a vrazil mu do ruky metlu. Teta Petunia vyhrabala z mrazničky nejakú zmrzlinu a Harry, ktorý sa stále triasol na celom tele, začal drhnúť kuchyňu.

Možno by sa to strýkovi Vernonovi aj podarilo zahrať do autu – nebyť tej sovy.

Teta Petunia práve ponúkala hostí mäťovými cukríkmi, keď oknom obývačky vletela dovnútra obrovská plamienka driemavá, pustila pani Masonovej na hlavu akýsi list a odletela. Pani Masonová zajačala ako všemocná víla banší a vybehla z domu, hundrúc čosi o bláznoch. Pán Mason sa zdržal akurát tak dlho, aby Dursleyovcom povedal, že

jeho žena má panický strach z vtákov všetkých podôb a veľkostí a opýtal sa ich, či toto považovali za vtipné.

Harry stál v kuchyni, a keď sa k nemu strýko Vernon blížil a drobné očká sa mu diabolsky leskli, bol rád, že sa opiera o rúčku metly, inak by sa zrejme neudržel na nohách.

„Prečítaj si to!“ zasyčal hrozivo a šermoval mu pred nosom listom, ktorý doručila sova. „No tak – čítaj!“

Harry vzal list do ruky. Nebolo v ňom blahoželanie k narodeninám.

Vážený pán Potter!

Doniesla sa nám správa, že dnes večer o dvadsiatej prvej hodine dvanástej minúte ste v mieste svojho bydliska vyriekli Vznášacie zaklínadlo.

Ako Vám je známe, mladiství čarodejníci nesmú mimo školy čarovať a ďalšie porušenie tohto zákazu môže viesť k vylúčeniu zo školy, na ktorej študujete (Nariadenie vymedzujúce obmedzenie činnosti mladistvých čarodejníkov, 1875, paragraf C).

Zároveň si Vás dovoľujeme upozorniť, že akákoľvek čarodejnická činnosť, pri ktorej hrozí, že ju zaregistrujú príslušníci nečarodejníckeho obyvateľstva (muklovia), je vážnym porušením paragrafu 13 Zákona o utajovaní, ktorý schválila Medzinárodná konfederácia čarodejníkov.

Prajeme Vám príjemné prežitie zvyšku prázdnin!

So srdečným pozdravom

Mafalda Hopkirková

ODDELENIE NA PREŠETROVANIE NENÁLEŽITÉHO

VYUŽITIA ČARODEJNÍCKYCH SCHOPNOSTÍ

Ministerstvo mágie

Harrymu znova skĺzol pohľad na list a preglgol.

„Ty si nám zatajil, že máte zakázané čarovať mimo školy,“ povedal strýko Vernon a z očí mu sršali hromy-blesky. „S najväčšou pravdepodobnosťou si sa o tom zabudol zmieniť... asi ti to celkom vyšumelo z hlavy...“

Blížil sa k Harrymu s vycerenými zubami sťa obrovský buldog. „Mám pre teba novinu, môj milý... zamknem ťa hore v izbe... do tej školy viac nepáchneš... nikdy, počuješ... a ak sa pokúsiš dostať odtiaľ von čarami – aj tak ťa z nej vyrazia!“

Tlačil Harryho hore schodmi a rehotal sa pritom ako blázon.

A strýko Vernon svoje slovo dodržal. Na druhý deň ráno zohnal človeka, ktorý namontoval Harrymu na okno mrežu. A sám zmajstroval na spodku dverí otváraciu záklopku, aby mu tadiaľ mohli trikrát do dňa dávať stravu. Vždy ráno a večer mu dovolili ísť do kúpeľne a na záchod. Inak bol po celý čas zatvorený v izbe.

Prešli tri dni, Dursleyovci neprejavili ani náznak zľutovania, a Harry netušil, ako sa z tohto dostane. Ležal na posteli, pozoroval slnko, ako zapadá za mrežami okna, a zúfalo premýšľal, čo s ním len bude.

Keby sa aj čarami dostal von, načo by mu to bolo, keď ho za to vylúčia z Rokfortu? Práve zažíval svoje najstrašnejšie obdobie v dome na Privátnej ceste vôbec. Teraz, keď Dursleyovci vedeli, že ich nepremení na obrovské netopiere, prišiel aj o svoju jedinú zbraň. Dobby ho možno zachránil od hrozných vecí, čo sa majú diať na Rokforte, no všetko nasvedčovalo tomu, že i tak čoskoro zhyne od hladu.

Záklopka na dvierkach zarachotila, objavila sa ruka tety Petunie, ktorá vtisla do izby misku s polievkou z konzervy.

Harry, ktorému až tak skrúcalo vnútornosti od hladu, vyskočil z postele a vrhol sa na misku. Polievka bola úplne ľadová, no vypil ju na dva glgy. Potom prešiel k Hedviginej klietke a vyklopil kúsky gumovej zeleniny zo dna misky do jej prázdnej nádoby na žrádlo. Hedviga naježila perie a fľochla po ňom nanajvýš zhnuseným pohľadom.

„Nemala by si nad tým ohrňať zobák – nič iné nemáme,“ povedal Harry skormútene.

Položil prázdnu misku na dlážku k záklopke a ľahol si opäť na posteľ s pocitom, že je ešte hladnejší, než bol predtým.

Ak bude o štyri týždne ešte vždy nažive, čo sa asi stane, keď sa neobjaví na Rokforte? Pošlú sem niekoho, aby zistil, prečo neprišiel? Podarí sa im Dursleyovcov prinútiť, aby ho pustili?

V izbe sa zotmelo. Vyčerpaný Harry, ktorému škvárka lo v bruchu a v mysli sa mu vynárali stále tie isté otázky, na ktoré nepoznal odpovede, upadol napokon do nepokojného spánku.

Snívало sa mu, že bol exponátom v ZOO a na klietke mal pripnutú tabuľku MLADISTVÝ ČARODEJNÍK. Ležal zúbožený a slabý na slamníku a ľudia naňho civali pomedzi mreže. V dave zazrel Dobbyho tvár, zakričal naňho, aby mu pomohol, no Dobby naňho zavolať: „Harry Potter je tu v bezpečí, pane!“ a zmizol. Potom sa objavili Dursleyovci, Dudley myksľoval mrežami a smial sa na ňom.

„Prestaň,“ hundral Harry, ktorému ten nepríjemný

zvuk ešte viac mučil ubolenú hlavu. „Daj pokoj... odpál... nevidíš, že chcem spať...“

Otvoril oči. Cez okenné mreže dopadal do izby mesačný svit. A ktosi naňho naozaj civel pomedzi mreže: ktosi pehavý, červenovlasý a dlhonosý.

Na druhej strane Harryho okna bol Ron Weasley.